

njo deloval in na stražo prišel, je resnica takole: Midva in tudi drugi možaki smo želeli, naj se spomin 40-letnega vladanja našega presvitlega cesarja s stalnimi, dobrodelnimi čini obhaja zato, ker so presvitli cesar sami tako želeli. V tem slučaju bi občinska blagajnica sama pripomogla, da bi se stalni spominek ustanovil. Ta prevažni spomin se pa žalibog ni tako slavil. Razun petja in telovadbe je vse, kar se je v Lahovi krčmi godilo, temu prevzvišenemu dnevu celo malo pristojalo. S pijačo in „ringelšpilom“ se tak spomin pač ne slavi. Venec vsemu je pa šolski vodja s tem spletel, da je nazadnje, ko bi otroci bili bolje odšli, njih vodstvo krčmarju g. Lahu prepustil. Ta gospod se je bil napravil v pisan španjski frak, višnjeve „štunfe“ in norske kapo. Tako nasmešen je z vso spehano šolsko mladino čudoviti „gänsemarsch“ burkal po celi vesi, da so se jim vsi vaščani smejali. Taka pustna šemarija ne dela takemu dnevu nobene časti. Zvečer pa, ko sem jaz z uradnega pota prišel s Ptuja, se po moji opazki ni družega nič vršilo, nego požarno stražo zadevajoče reči. Kako se take razpravljajo, to je vsakomu znano, če je namreč zvečer v tako gostilno naletel. Oziroma požarne straže dalje ni res, da sem jaz ali Žumer, ali kateri drugi zoper gasilno društvo. Tega nó! Mi smo vsi za dobrodelni zavod, ki je pri nas v resnici potreben. Mi smo le zoper „hauptmanna g. Laha. Ta gospod je v poldrugem letu s svojo štacuno dovolj naredil. Ne morem ga potrditi, da bi še čez občinsko premoženje gospodaril. O cesarski lipi je le to res, da midva o tem, kar se nama očita, celo nič ne veva. Zadnja želja, da bi midva iz občinskega odbora prišla, zna se v svojem časi spolniti. Da pa g. Lah, o katerem se v onem dopisu toliko govori in pa njegov pisar nista notri prišla, to je uzrok ces kr. namestnija, ki je njegovo volitvo ravno pred „krahom“ ovrгла in novo volitvo razpisala. V njej sva bila midva voljena, ne da bi kdaj po občinskih službah hrepenela.

Blaž Draškovič, Matija Žumer,
občinski predstojnik, odbornik.

Iz Smolnika. (Rana smrt.) V sredo, dne 29. pr. m. spremljali smo tukaj k večnemu počitku rajnega Jakoba Skrbineka. Umril je v 34. letu svoje starosti in v 10. letu svojega zakona. Neizprosljiva jetika mu je odprla prerani grob. Po štirimesečnej, mučnej bolezni je on večkrat previden s sv. zakramenti dne 27. p. m. mirno v Gospodu zaspal. Mož je bil vrl katoličan, zaveden narodnjak, zvest in odkritosrčen prijatelj svojim znancem in pred vsem ljubeznjiv in dober oče svojim in domači družini. Da ga je vsa občina kot svojega dolgoletnega zastopnika čislala in spoštovala, nam služi v porok krasni venec, katerega mu je med drugimi tukajšnja občina poklonila. Žaljujoči vdovi pa naj

bo v tolažilo, da brez božje volje se nič ne zgodi in da je vse, kar je po božji volji storjeno, le dobro, akoravno naš ubogi človeški razum tega zapopasti ne zamore, ker se po svojih željah ravna. Bodi mu zemljica lahka!

Iz Celja. (Dijaška kuhinja.) Za III. društveno, šolsko leto 1888/89 so dalje darovali naslednji častiti in prečastiti daritelji: Slavna „Posojilnica v Konjicah“ 20 fl., Janžek Edvard, župnik v Šmarjeti 3 fl., J. Prešern, župnik v Koprivnici 3 fl., slavna posojilnica v Makolah 20 fl., slavna posojilnica v Slatini 15 fl., Ant. Fröhlich, nadžupnik v Slatini 5 fl., Kavčič M., trgovec v Št. Jurji j. ž. 5 fl., Agrež Jože, koncipijent v Brežicah 2 fl., Žičkar Josip, župnik v Vitanji 2 fl., Hausenbichler Ivan, župan v Žavci 5 fl., slavna posojilnica v Žavci 30 fl., ekscelenca mil. knežeškoj za april 4 fl., Kene Franc, župnik na Sladki gori 5 fl., Maks Pletteršnik, c. kr. profesor v Ljubljani 5 fl., Gregor Zajc, gostilničar na Polzeli 5 fl. Vsem blagim dariteljem presrčna zahvala v imenu naše mladine in prosimo še daljnih milodarov.
Maks Veršec, l. r., Mih. Vošnjak, l. r.,
blagajnik. predsednik.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Nj. veličanstvo, svitli cesar se je podal v terek, dne 11. junija v Monakovo ter se misli, da ostane ondi nekaj dni pri svoji prevz. hčeri, nadvojvodinji Gizeli. — O binkoštih je imel „šulverein za Nemce“ na Dunaji svoje zborovanje in je bilo na njem veliko govorjenje o znanem Juriji — vitezu Schönererji, ali on ni bil pri zborovanji. — Kardinalu Gangelbauerju je odleglo in upa se, da bode ozdravel, se ve, če se kap ne bode ponovila. — Po nemškem Štajarji si pripravljajo vzprejetišča t. j. hiše za potepuhe, ali sedaj se kaže, da je bilo lažje vzprejeti postavo za-nje, kakor pa jo izpeljati. No če ne bode poskušnja predraga, naj se izpelje postava tudi po naših krajih, na škodo sodimo, da ne bode. — Dež. poslanec Avg. Lehman je umrl in bode na mesto njega brž ko ne zopet konservativen Nemeč izvoljen v dež. zbor v Gradci. — Sl. Korošcev gre k Vodnikovi slavnosti blizu sto in je to jako lepo znamenje za to, da ima Koroško že lepo število zavednih mož. — Novo poslopje dobijo v Celovci za latinske šole, 114 000 gld. bode menda že dovolj za tako poslopje. — Volilno gibanje na Kranjskem kipi že močno, ali kar nam ne dopade, je najboljš to, da ena stranka pita drugo z lažmi. Ni lepa ta beseda, tudi pri tem ne, ki jo „meče“ nasprotniku na glavo. — Tujeve letos ni prišlo veliko o binkoštih v Postonjo, da si ogledajo tamno jamo. — Namestnijski svetovalec in vodja okr. glavarstva v Gorici je A. vit. Bosizio. Mož

je na glasu, da ima srce za dom, za Avstrijo. Laškim kričačem torej ne bode preveč po volji. — Na Primorji dozori spomladno sadje, črešnje itd. poprej, kakor drugod in zato ga spečajo še precej dobro. Na poti pa jim je kakor toži ljudstvo, — predolga šola t. j. zadnje leto. V tem pa sodimo, da ni pretežno ljudem pomoči. — Pri laškem delalskem društvu v Trstu so prišli na sled veliki goljufiji, katere je kriv doslenji blagajnik. Pravi se, da je zapravil društvu nad 2300 gold. Laška kri, lahka kri! — Volilnih mož je v Koperskem okraji, v Istri, 62 slov., ital. pa le 7. — V neki vasi pri Oseku, v Slavoniji, so se spuntali kmetje ter je odšla cela stotnija c. kr. polka štev. 68 tje, da napravi mir. — Ogerski drž. zbor je že vendar-le s svojim delom pri kraji in torej se lahko skličete delegaciji. Letos bode njiji zborovanje v Budapešti in trpi kje do srede julija.

Vunanje države. Binkošti letos v Rimu niso bile vesele, kajti sv. Oče so bili dali povečje, naj se v nedeljo cerkve zapró že ob 8. zjutraj. Zastopniki tujih držav pa so izrekli sv. Očetu svoje sožalje. Odkrili pa so freimaurerji in druga drhal spomenik Brunov, kakor se zatrjuje, še precej „mirno in redno.“ Zakaj? Ker je celo mesto štrlelo bajonetov! Crispi in tov. pa so bili celo popoludne v Kvirinalu, ali so se kje bali ustaje? Čudo bi ne bilo, ko bi bila nastala. — Na Francoskem postopa sedanja vlada ostro zoper boulangiste ter je že nekaj višjih častnikov zaprtih. Se ve, kdor ima oblast v rokah, ima pač tudi pravico. — V belgijskem glavnem mestu, Bruxelles, delajo liberalci za poulične neredne ter mislijo, da podrejo tako sedanje ministerstvo. Liberalcem služi vse, čemu bi ulice ne? — Shod anglijske kraljice, Viktorije s svojim unukom, nemškim cesarjem Viljemom vrši se bojda, ne v Londonu, ampak na otoku Whigt. Cesarju pa to neki ni po volji. — V Berlinu biva sedaj perzijski šah ali vladar, za politiko pa sodimo, da ni to potovanje šahovo nič kaj pomenljivo. — Nemčija in Italija ste sklenili neko vojaško zvezo med seboj; za nas ona ne bode kaj prida. — Beseda ruskega carja do črnogorskega kneza še se slej, kakor prej preresetuje in suče jo vsak tako, kakor sodi njemu: drugače prijatelji, drugače nasprotniki Rusije. Nam se zdi, da že ne leži Bog zna, kaj v njej. — Pri Bolgarih lové še zmerom roparje ter jih obesijo sedaj brez otavljjanja. — V Srbiji je vidno rusoljuba stranka na vrhu. Nadškof Mihael je stopil zopet v službo in njegov prednik, Teodozij se mu je rad nerad umaknil. Sedaj je tudi verjetno, da se povrne kraljica Natalija v Beligrad, drugo pa se bode potlej že samo dalo. — V tem biva srbski kralj v pok., Milan, v Carjem gradu in pojde na ravnost, ne čez Beligrad, v Pariz na

razstavo. — Črnogorski knez, Nikita se povrne te dni iz Dunaja v Cetinje ter ne pojde v Francijo. — V Afriki so Italijani zasedli trdnjavo Keren — vrata v Abesinijo. Pravi se, da za to, ker bi sicer ne bilo mirú, brž pa bi jo radi čisto dobili v roke. — Iz Amerike se poročajo strahovite reči o povodnji; nastala je, ker je voda prejela jez na necem jezeru, v katerem redi neko bogato društvo ribe. Povodenj je pokopala celo dva žel. vlaka in ne zna se, koliko ljudi da je prišlo ob življenje.

Za poduk in kratek čas.

Škofija in nadduhovnija Ptujška.

(Dalje.)

Kmalu na to je Ciril zbolel ter 50 dni po svojem posvečenju za škofa umrl v Rimu, kjer so ga v cerkvi sv. Klementa na desni strani altarja slovesno pokopali.

Ker se je med tem unela huda vojska med Moravci in Nemci, ostal je Metod še nekaj časa v Rimu. A zdaj je panonski knez Kocel poslal poslanca k papežu ter ga prosil, naj bi Metod prišel v njegovo deželo širit krščanstvo. Vsled tega je papež Hadrijan II. poslal škofa Metoda s posebnim pismom do slovenskih knezov v Panonijo, kjer so ga z veliko radostjo in častjo sprejeli. Od vseh strani so prihajali Slovenci, da bi poslušali veseli glas sv. evangelja; kakor ovčice svojemu pastirju so mu bili iz srca udani, ker je slovenski pridigoval in tudi sv. mešo v tem jeziku pel in vse cerkvene obrede v slovenski besedi opravljal. Kamorkoli je prišel, vpeljal je slovensko službo božjo in nastavil svoje, v Rimu za duhovnike posvečene učence. Nemški mešniki iz Solnograda in drugih krajev, ki so slovenski jezik le za silo lomili, izgubili so naenkrat vso veljavo pri ljudeh in ni jim drugega kazalo, kakor zapustiti slovenske pokrajine. To je storil tudi višji duhovnik Solnograškega nadškofa Rihbald, ki je večjidel stanoval v Ptuj, ter se je žalosten in razžaljen vrnil v Solnograd z gotovim namenom, da ondi Metoda zatoži in vse naredbe očrni, katere je usiljenec — tako so imenovali nemški duhovniki Metoda — proti dosedanjim cerkvenim običajem v Panoniji bil vpeljal.

Ker pa je Metod kot škof bil vsekako odvisen od Solnograškega nadškofa, ki bi ga toraj v njegovem delovanju lahko oviral, zato sta slovenska kneza Kocel in Rastislav prosila papeža, naj bi blagovolil Metoda povzdigniti za nadškofa čez Panonijo in Moravsko in obnoviti nekdanjo Panonsko škofijo. Papež Hadrijan se temu ni protivil, kajti je izprevidel, da bi se krščanstvo med panonskimi in moravskimi Slovenci tako najlože utrdilo. Zato se je Metod